

Cares noves, cares velles

El Parlament Europeu tindrà, a partir del 15 de juny, una nova representació de l'estat espanyol. Entre els seixanta elegits n'hi ha alguns que estrenen escó i d'altres que repeteixen càrrec. Aquesta n'és una petita selecció.

Joan Vila

Juan María Bandrés.

Juan María Bandrés (EE-Esquerra dels Pobles)

De fet, no és una cara nova, ja que Bandrés va ser eurodiputat per designació del Congrés durant un any i mig. Ara ocupa la capçalera de llista que el 1987 fou per a Mario Onaindia, sense massa sort, tot cal dir-ho. Advocat, 57 anys, casat amb dos fills, nascut a Donosti, Juan Mari Bandrés és un polític admirat i respectat arreu de l'estat. Destacà ja durant la dictadura per la defensa dels condemnats en el procés de Burgos, avui dia dirigents d'Herri Batasuna. També defensà molts altres presos polítics entre 1963 i 1975. Sempre ha estat un gran defensor dels drets humans: els successius ministres de l'Interior n'han patit les fermes denúncies.

En la primera legislatura va ser senador; després, diputat. És president d'Euskadiko Ezkerra des del congrés constituent d'aquest partit, el 1982. Mentre va ser eurodiputat, Bandrés

ocupà la presidència del grup Arc Iris, on hi ha Els Verds, amb els quals manté encara unes relacions excel·lents.

Héctor Villalba (Unió Valenciana-Fed. Partits Regionalistes)

És l'únic cap de llista valencià. Substitueix Leopold Ortiz, que el 87 figurà com a independent a la llista d'UV en solitari i ara ha preferit integrar-se a la candidatura del PP. Villalba va ser un dels defensors més acèrrims de fer llista amb els altres partits regionalistes. Té 34 anys, va nàixer a Almussafes i és mestre. Ha exercit com a tal durant dotze anys en diferents poblacions valencianes.

La seva carrera política va començar com a regidor d'UCD a Almussafes, de 1979 al 1982. Continuà amb el mateix càrrec sota les sigles del seu nou partit, UV, fins que el 1987 va entrar com a diputat al Palau de Benicarló, després d'anar quart a la candidatura autonòmica. Fins ara, Villalba ha estat secretari i portaveu adjunt del grup d'Unió Valenciana, vice-president de la comissió de Cultura i Educació i mem-

Héctor Villalba.

bre de la Comissió de Control de RTVV. Ara vol seure a Estrasburg per defensar els interessos de la gent de la Sènia al Segura.

Oriol Pi de Cabanyes.

Oriol Pi de Cabanyes (Convergència i Unió)

Ocupa la plaça que fa dos anys correspongué a Max Cahner, en el quart lloc de la llista, just l'escó que les enquestes no acaben d'assegurar a CiU. Pi de Cabanyes és, per damunt de tot, escriptor. Només fa cinc anys que milita a Convergència. És de Vilanova i la Geltrú, té 39 anys, llicenciat en Filosofia i Lletres i fins fa pocs mesos, ocupà el càrrec de director de Relacions Culturals de la Generalitat. Ara dirigeix la Institució de les Lletres Catalanes.

Oriol Pi de Cabanyes possiblement sona més a la gent per la dotzena llargada de llibres publicats, alguns de tan coneguts com *Oferiu flors als rebels que fracassaren*.

Albert Garcia (Alternativa Verda)

Potser és una casualitat, però el cap de llista dels ecologistes catalans és nascut a la Vall de Sant Daniel, la mateixa que és amenaçada per la variant de Girona de la N-II. Albert Garcia té 43 anys, és enginyer químic però després de deu anys de dedicació professional a la indústria privada, ho va deixar per motius de consciència. Era el 1972 i a partir de llavors va estudiar medicina natural, dietètica i set anys després es-

Albert Garcia.

devenia metge naturòpata. Casat i amb tres fills, el candidat a eurodiputat per Alternativa Verda va convocar fa poc els mitjans de comunicació a un dolmen de les Gavarres per demostrar que pot caminar sobre les brases sense cremar-se, en el que ell considera un ritu ancestral de purificació energètica i espiritual. El maig de l'any passat va fer 20 dies de vaga de fam en defensa de la vall de Sant Daniel i contra el desviament de la N-II, un dels camps de lluita més intensos dels ecologistes catalans.

Montserrat Bascompte (Catalunya Lliure)

És nova en aquesta contesa electoral perquè també és la primera vegada

Montserrat Bascompte.

que una candidatura netament independentista es presenta per anar a Europa. És de Manresa, només té 22 anys, estudia naturopatia i treballa de mainadera. El cognom de la Montserrat tothom l'associa al del seu germà. Pere Bascompte, refugiat a la Catalunya Nord, amb dues demandes d'extradició de les autoritats espanyoles. Quan van detenir-lo l'any 1981, la Montserrat Bascompte va organitzar els Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans a Manresa i des de 1984 és membre del MDT, on ocupa un lloc del secretariat nacional. A Manresa, és força coneguda per la seva participació en diferents entitats cí-ques.

Paca Sevilla (UPV-Per l'Europa de les Nacions)

La presenten com la líder nacionalista més coneguda i prestigiosa de les comarques del sud del País Valencià.

Paca Sevilla, regidora de l'Ajuntament d'Altea (Marina Baixa), és la gran sorpresa de les llistes nacionalistes. Des-

Paca Sevilla.

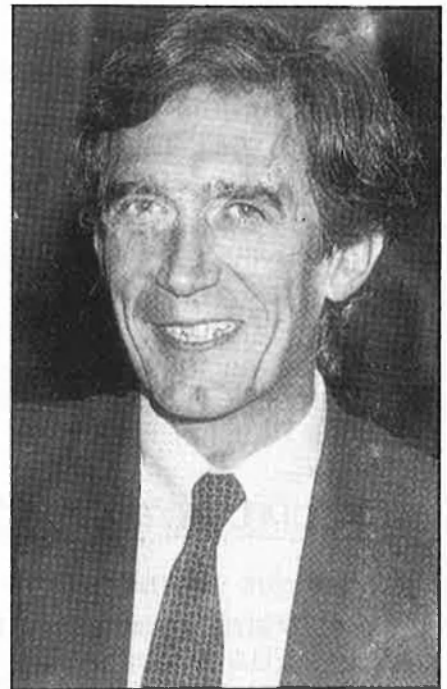
oïnt l'estratègia del seu partit, la UPV, que va amb la candidatura Esquerra dels Pobles, Sevilla ha preferit donar suport i formar part de la candidatura encapçalada per Garaikoetxea. De moment, no hi ha hagut represàlies, però és possible que la polèmica esclati passades les eleccions.

Va nàixer a Altea fa 41 anys, és llicenciada en Història i professora agregada de català a l'Institut de la mateixa població. Als disset anys, ingressà

a Germania Socialista, un dels grups més combatius del nacionalisme al País Valencià. Sevilla és fundadora de la Unitat del Poble Valencià i n'ha estat membre de la direcció fins fa poc. La seva popularitat prové sobretot de les campanyes de normalització lingüística impulsades per Acció Cultural del País Valencià, el 1986 a Alacant i el 1987 a València. Paca Sevilla opina que l'única candidatura veritablement nacionalista és Per l'Europa de les Nacions, on ocupa el cinquè lloc.

José Ramón Caso (Centre Democràtic i Social)

És la mà dreta d'Adolfo Suárez, però alguns creuen que optant per Estrasburg podria quedar arraconat a un se-

José Ramón Caso.

gon pla en la política espanyola. Caso pren el primer lloc de la llista europea al català Eduard Punset, que ara passa a ser-ne el número dos. Té 43 anys, és madrileny, casat i amb tres fills. Llicenciat en Dret i Empresarials, Caso ja va ser secretari d'organització d'UCD els anys 1981 i 1982. Quan aquesta formació política se suïcidà, començà a organitzar el CDS amb Suárez, amb qui travessà el desert fins el 1986. Aquell any va ser elegit diputat per Madrid i passà a ocupar la vice-presidència quarta de la Mesa del Congrés. És secretari general del CDS.

Marcelino Oreja (Partit Popular)

Un altre dels incombustibles, tot i

MÉS OFERTES D'ESTIU

MOGUDA DE SUZUKI

Eixides des de València	PESETES
9 dies Marroc M.P.	49.500

ESPECIAL CÀMPING/BUS

Eixides des de València	PESETES
15 dies París / Països Baixos / Vall del Loira.	36.900
15 dies Turquia P.C.	58.000
15 dies Itàlia	40.900
21 dies Gran Itàlia	53.900
16 dies Centroeuropa	46.900
21 dies Anglaterra / Escòcia	68.900
24 dies Corona nòrdica / Fiords noruecs	70.900
30 dies Corona nòrdica / Cap nord / Lapònia	89.500
26 dies Gran tour mediterrani (Iugoslàvia / Grècia / Turquia / Itàlia	70.900
33 dies Rússia / Països de l'Est / Transsiberià	170.000

ESPECIAL HOTEL/AVIÓ

Eixides des de València:	PESETES
16 dies Marroc imperial (Ruta de les Kasbehs).	53.100
16 dies EUA / Canadà	188.000
11 dies Egipte / Vall del Nil	102.800
12 dies Rússia / Bàltic	142.800
14 dies Rússia / Àsia Central	182.800
16 dies Rússia / Transsiberià	191.500
12 dies El millor de Turquia	124.800
14 dies Kenya	178.000
20 dies Índia / Nepal	188.000

* Tenim catàlegs de qualsevol viatge que pugues imaginar.

Carrer de Garrigues, 15, baix
Telèfon (96) 351 85 51 (3 línies)
46001 VALÈNCIA

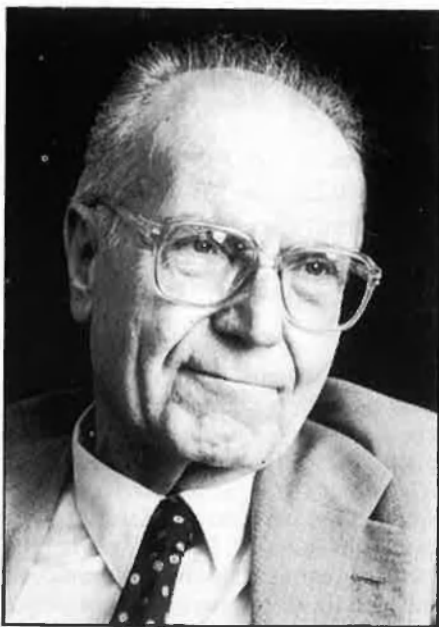
Marcellino Oreja.

que en càrrecs i partits ben diferents. Nascut a Madrid fa 54 anys, casat i amb dos fills, doctor en Dret i número u de la seva promoció de la carrera diplomàtica, Oreja va passar pel Ministeri d'Informació i Turisme de Pío Cabanillas i pel d'Afers Estrangers de José María de Areilza, fins que el 1976, al primer govern Suárez, va ocupar aquesta última cartera ministerial. Ha estat diputat d'UCD el 1979 i el 1982 i també delegat del govern al País Basc durant dos anys. El 9 de maig del 1984 va ser elegit secretari general del Consell d'Europa per majoria absoluta.

Aquest càrrec li ha permès estar en un lloc de privilegi, prop del centre de decisions europeu. Marcellino Oreja ha sonat moltes vegades com a possible candidat a president de govern de la dreta, però el cert és que la tornada de Fraga a la direcció d'AP i la refundació del partit li han permès de retornar a la política espanyola i mantenir-se ara en un còmode segon terme a l'espera dels esdeveniments. De moment, encapçala la llista del PP a Europa.

Heribert Barrera (ERC-Per l'Europa de les Nacions)

Va ser el primer president del Parlament de Catalunya restaurat entre el 1980 i el 1984, i això li reserva un lloc d'honor en la història institucional del país. És enginyer químic, té 72 anys, milita a l'Esquerra Republicana des que en tenia 18 i n'ha estat el secretari general durant més de deu. Va ser elegit diputat contra pronòstic el 1977, quan ERC no era legal i hagué de pre-

Heribert Barrera.

sentar-se amb el PTE, i ja no deixà l'escó fins el 1988, primer a Madrid i després a Barcelona. Ara opta per segona vegada al Parlament d'Estrasburg i ho fa, com l'altra vegada, darrere del carismàtic Garaikoetxea. Barrera no amaga les cartes: si no el deixen parlar en català a la Cambra europea, ho farà en anglès.

Txema Montero (Herri Batasuna)

Considerat en medis polítics l'advocat d'ETA, Montero ha esdevingut la *bèstia negra* dels partits estatals: tots carreguen contra ell. Té 35 anys, és casat i pare de dos fills. Va néixer a Deusto, però des de petit viu a Mungüia. Fill d'andalús i basca, es llicencià en Dret i com a advocat ha defensat centenars de presos polítics bascos.

Va ser president de la Comissió de Drets Humans del Col·legi d'Advocats de Biscaia entre 1979 i 1986. També ha participat en congressos de juristes demòcrates i contra la tortura, Txema Montero té el do de paraula que els falta a molts dels líders *abertzales* i això és el que més temen els seus adversaris. Ara vol tornar a Estrasburg per defensar el dret d'autodeterminació d'Euskadi, encara que sigui amb milers de vots de tots els racons de l'estat.

Carles Gasòliba (Convergència i Unió)

Un discurs de Jordi Pujol a ESADE, l'any 1974, va fer-lo decidir-se a ingressar a CDC i ara és l'ambaixador europeu de la coalició governant a Catalunya. Té 44 anys, és doctor en Eco-

nòmiques i compta amb un *master* d'Economia industrial de la Universitat britànica de Sussex. Durant alguns anys, compaginà les classes com a professor a l'Autònoma i la feina en el gabinet d'estudis de Banca Catalana.

La seva carrera política passa per l'escó al Congrés de Diputats, durant dues legislatures, i per la seva designació com a secretari general del Patronat Català Pro-Europa, molt criticada per l'oposició que considerava que era un càrrec incompatible amb la condició d'eurodiputat. Gasòliba només té un defecte: parla un català horrible, en el més pur estil xava. Obviant

Carles Gasòliba.

aquest punt, el cap de llista de CiU és considerat un expert en les relacions Catalunya-Comunitats Europees.

Antoni Gutiérrez Díaz (Iniciativa-Esquerra Unida)

El *Guti* és un dels polítics catalans més incombustibles i un dels més estimats pels seus col·legues. Nascut a Premià de Mar, té 60 anys i com a professió, la de metge. Tot i que va exercir força anys, el que va marcar fortament la seva vida van ser les inquietuds polítiques. Va ingressar al PSUC el 1959 i tres anys després va ser detingut i sotmès a un consell de guerra, pel qual hagué de passar tres anys a la presó.

Havent contribuït decisivament a la consolidació de l'Assemblea de Catalunya, Gutiérrez va ser elegit secretari general del PSUC el 1977 i, excepte un interval d'un any, es manté en el càrrec fins al 1986. Ha estat diputat a Madrid i al Parlament català i eurodiputat aquests darrers dos anys. Ara repeteix de segon de llista, tot mantenint l'equilibri entre l'Esquerra Unida estatal i la Iniciativa —aquesta vegada, a seques— catalana.

Vicent Ventura (UPV-Esquerra dels Pobles)

La veu de la UPV dins la coalició que encapçala Juan María Bandrés és un escriptor i periodista de reconegut prestigi al País Valencià. Nascut a Castelló fa 65 anys, Vicent Ventura va participar en l'anomenat Contuberni de Munic l'any 62 i això li va costar un

Vicent Ventura.

any d'exili a París. Protagonista destacat de la lluita per les llibertats durant la dictadura, va militar en el PSPV i més tard, al PSUPV, però els va abandonar quan aquests van anar oblidant el seu catalanisme inicial.

Abans de dedicar-se al periodisme, va treballar com a sastre, noi dels encàrrecs, aprenent d'impremta i administratiu. Després, va exercir de redactor a *Levante* i a Radio Nacional i col·laborà amb nombrosos mitjans escrits. Ha publicat dos llibres i ha rebut premis de prestigi com el que li va concedir la Unió de Periodistes del País Valencià fa dos anys.

Xavier Rubert de Ventós (PSC-PSOE)

És més conegut per l'informe que ha redactat sobre el català a Europa, i que va ser aprovat per la comissió de cultura del Parlament europeu, que pels nombrosos llibres que ha escrit sobre estètica i modernitat. Rubert de Ventós, 50 anys, nascut a Barcelona, llicenciat en Dret i Filosofia, és *el filòsof* de la política catalana. Catedràtic d'estètica a la Universitat Politècnica, fundador del Col·legi de Filosofia i director de la Càtedra Barcelona-Nova York, l'eurodiputat socialista és un po-

Xavier Rubert de Ventós.

lític del tot atípic: va començar militant al FOC, amb Narcís Serra, i ha acabat a l'olimp de l'uropeisme després d'una legislatura al Congrés dels Diputats. Al costat de Josep Verde i Joan Colom, serà la veu catalana dins del nombrós grup socialista d'Estrasburg.

Josep Maria Lafuente (Partit Popular-Balears)

En l'anterior legislatura, era l'únic eurodiputat de les Illes Balears. Ha baixat en la llista del 9è al 16è lloc, però continua tenint possibilitats de repetir escó a Estrasburg. Tot i haver nascut a Barcelona, fa 68 anys, Josep Maria Lafuente ha desenvolupat la seva vida professional i política a Mallorca. És doctor en Dret, llicenciat en Econòmiques i catedràtic de la Universitat balear, on va ser secretari general del 1973 al 1982. És també inspector de finances de l'estat.

La seva trajectòria política no és del tot homogènia. Membre d'Aliança Popular als seus inicis, va ingressar més tard a Unió Mallorquina i en la llista d'aquesta formació va ser elegit diputat al Parlament balear el 1983. També va ser senador per designació d'aquesta cambra. Per discrepàncies amb Jeroni Albertí, Lafuente va deixar UM i va tornar a ingressar a AP, ara Partit Popular. Aquesta fuga va permetre una majoria més estable al govern balear de Cañellas i va impulsar el salt a Estrasburg de l'advocat mallorquí, molt lligat a la junta directiva del Reial Mallorca.

LA FEDERACIÓ DE PARTITS REGIONALISTES NO APAREIX EN CAP SONDEIG

PSOE, cotització a la baixa

Segons les enquestes publicades fins ara sobre la intenció de vot a les eleccions europees del 15 de juny, les cinc forces polítiques majoritàries conserven els resultats del 87 o bé tenen lleugers increments a l'alça o a la baixa. La resta de partits, però, es disputen, un a un, la presència a Estrasburg.

Remei Blasco

Diu que els sondejos d'intenció de vot més fiables corren a càrrec de les entitats bancàries, que, en funció dels resultats, distribueixen els crèdits a les diferents forces polítiques, però aquestes enquestes serveixen de ben poc al ciutadà, perquè no hi té accés. Són un altres sondejos, els dels mitjans de comunicació, els que en permeten conèixer els resultats hipotètics, bé durant el període autoritzat per a publicar sondejos, amb la proliferació d'aquests a diaris i setmanaris; bé el mateix dia que els votants concorren a les urnes, fórmula que usen, bàsicament, les ràdios i les televisions.

El cert és que durant les èpoques pre-electorals apareixen nombrosos instituts d'opinió amb l'únic objectiu de fer un sondeig per a l'ocasió, si bé aquesta pràctica no és tan corrent en els comicis europeus donat l'escàs interès que desperten entre la ciutadania. EL TEMPS ha volgut aplegar algunes de les principals enquestes que s'han publicat de cara a les eleccions europees del 15 de juny per a contrastar-ne els resultats i donar-ne una visió global.

La majoria de les enquestes publicades, a excepció de la del diari *El País*, deixen bona part de les forces polítiques que concorren a les eleccions fora de joc i orienten les seues prediccions als més grans. La incògnita més estudiada és si el PSOE mantindrà o no el nombre d'escons que va obtenir en les eleccions europees del 10 de juny de 1987, o si, per contra, en traurà menys. El marge que els sondejos atorguen al PSOE es mou entre el mínim de 23 escons, segons una enquesta de Demoscopia per a *El País*, i el màxim de 28, en el sondeig d'ORT/IS per a la revista *Interviú*, però, en cap cas, s'augura un nombre d'escons superior a 28, que van ser els obtinguts en les últimes eleccions europees.

Pel que fa al Partit Popular, les eleccions del 15 de juny són la primera cita amb les urnes de la dreta refundada, i, mentre la previsió més optimista

els atorga 19 eurodiputats en un sondeig de Gruppo per al diari de València *Las Provincias*, la resta li n'atorguen 17, és a dir, els mateixos que l'any 87 i només la revista *Interviú* estima que el nombre d'escons dels populars podria baixar a 15. El CDS, per la seua banda i segons els estudis d'opinió, es mou en un estret marge que va de 6 a 8 diputats al Parlament d'Estrasburg i no es descarta que repetesca amb la xifra de 7 escons.

Izquierda Unida, que ara té 3 representants a Estrasburg, podria tenir-ne 5 després del 15 de juny segons els sondejos de Sigma-2 per a la revista *Tiempo* i del Gruppo per a *Las Provincias*. Cap dels estudis preveu que els escons d'IU siguin menys de 3. Si bé el marge d'ORT/IS és de 3 a 4, tant l'enquesta de l'Institut Opina per a *La Vanguardia* com la de Demoscopia per a *El País* li n'atorguen 4.

Convergència i Unió repetiria amb els tres eurodiputats que va obtenir el 10 de juny del 87, però podria incrementar-ne un, segons *La Vanguardia*, o reduir-ne un altre segons *El País*. Fins a Convergència i Unió tots els estudis d'intenció de vot coincideixen en l'ordre d'importància que atorguen a les forces polítiques basant-se en els resultats dels últims comicis europeus, però de CiU cap avall, cada sondeig estableix un ordre diferent.

Jugar-s'ho tot a un escó

Partits o coalicions com Herri Batasuna (HB), Esquerra dels Pobles, Europa dels Pobles, Partit Andalucista, Coalició Nacionalista Basca, els Verds, la llista que encapçala l'empresari Ruiz-Mateos, o la Federació de Partits Regionalistes (FPR), s'ho juguen tot a una carta. Per a aquestes formacions polítiques el dilema no és saber quants representants podran asseure al Parlament d'Estrasburg, sinó saber si hi seran o no. Algunes de les enquestes els donen la resposta.

La coalició *abertzale* Herri Batasuna, que ara té un eurodiputat en la persona de Txema Montero, repetirà